

Staten skulde betale en Minimaldagløn af 3 Kr., yde sine Arbejdere en Uges Ferie og i alle de Tilfælde, hvor den havde en Pligt som Forsørger over for Enker eller Børn, skulde den opfylde den paa en human Maade. Disse Krav mødte Modstand saa at sige fra alle Sider, eller om ikke just aabenbar Modstand, saa i alt Fald en kølig Modtagelse, og det saa haabløst ud med Hensyn til at faa noget gennemført i den Retning. Men saa endelig i Fjor lykkedes det, som det vil være ærede Medlemmer bekendt, at naa et lille Skridt fremad, idet der paa Tillægsbevillingsloven blev givet et Beløb paa 87,000 Kr. til dermed at forbedre en Del af Statens Arbejders Løn. Disse Penge blev anvendte, saaledes at Marinens Arbejdere fik en 78,000 og Arbejderne under Krigsministeriet fik en 7—8,000 Kr. Disse Beløb finde vi nu igen paa Finanslovsforslaget for i Aar, og forøgede med en Del mere. Saaledes er der til Krigsministeriet i Aar forlangt 31,000 Kr. til Lønningstillæg til dets Arbejdere, og til Marineministeriets Arbejdere et Lønnings-tillæg af 88,000 Kr., i alt et Beløb af 120,000 Kr., som tænkes fordelt paa den Maade, at Daglønnen skal forhøjes med 20 Øre for hver. Det vil med andre Ord sige, at disse Penge ville komme omtrent 2,000 Arbejderfamilier til gode. Jeg siger, at der dog er kommet et lille Resultat ud af den Fordring, som fra Socialdemokratiets Side blev rejst for 3 Aar siden. Men paa den anden Side maa vi ogsaa indrømme, at det er dog alligevel et meget beskedent Lønningstillæg, her er Tale om. Vi vide alle sammen, at der for Tiden er Dyretid her i Landet. Fødevarer og særlig Huslejen er i stærk Stigning, saaledes at man nok tør udtale, at Arbejderne ikke ere en Smule bedre stillede med dette Tillæg af 20 Øre daglig, end de vare f. Eks. for 3 Aar siden, da de ikke havde dette Lønningstillæg. Dernæst skal jeg gøre opmærksom paa, at dette Lønningstillæg kun kommer Arbejderne her i Kjøbenhavn til gode, men jeg vil saa tillige gøre opmærksom paa, at da denne Sag i Fjor blev forhandlet her i Folketinget, udtalte den højtærede Finansminister, at han vilde lade foretage en Undersøgelse af disse Arbejderforhold, og han lovede eller stillede i Udsigt, at denne Undersøgelse skulde blive udstrakt til alle Statens Arbejdere. Men — føjede han til — det maa for en meget væsentlig Del henstaa til Løsning til næste Aar. Jeg tillader mig at minde den højtærede Finansminister om disse Ord, og jeg skal gøre

opmærksom paa, at den højtærede Minister her har afgivet et Løfte, den højtærede Minister har her vakt Forhaabninger hos mangfoldige Arbejderfamilier ude i Landet. Men naar vi nu efterse Finansloven, ville vi ikke finde dette Lønningstillæg, som var lovet — eller just ikke ligefrem lovet, men dog i alt Fald antydet i den højtærede Ministers Udtalelse — man vil ikke finde det nogetsteds paa Finansloven. Jeg tillader mig derfor at spørge den højtærede Finansminister, om disse Undersøgelser ere satte i Gang, om de muligvis snart ere afsluttede, og om vi nu i Løbet af Vinteren kunne vente et Forslag derom til Finanslovens anden eller tredje Behandling, saaledes at de Arbejdere ude i Landet, hos hvem der er vakt Forhaabninger ved den højtærede Ministers Udtalelse, ikke længer skulle blive skuffede. Jeg vil særlig tillade mig at rette en Henvendelse til den højtærede Landbrugsminister, under hvem der jo sorterer en Mængde Skovarbejdere, der sikkert høre til de daarligst lønede Folk, som i det hele taget findes i Statens Arbejde. Og jeg vil spørge den højtærede Landbrugsminister, om han ikke har tænkt paa disse Skovarbejdere, om der er foretaget en Undersøgelse af deres Kaar, og om vi kunne vente et Forslag nu til Finanslovens anden eller tredje Behandling. Jeg har jo ved ikke saa faa Lejligheder omtalt de Kaar, hvorunder Statsbanernes Arbejdere leve, har paavist deres lange Arbejdstid og ringe Løn. Jeg skal ikke i Enkelthederne gaa ind paa denne Sag i Dag, men jeg kan dog ikke undlade at fremdrage en enkelt Sag, hvorigenem disse Folks Kaar og Levevis — synes jeg — godt illustreres. Jeg tænker saaledes paa en gammel Ledvogter, som er ansatovre ved Odense og vistnok ansat paa en af de værste Uriasposter, der findes nogetsteds inden for Statsbanernes Tjeneste. Han er ansat ved en Overkørsel, som hedder Ruggaardsvejen, og har en Tjenestetid af 12 Timer i Døgnet. Der er paa dette Sted en ganske umaadelig Færdsel af Tog ad Hovedbanen og ad Sidebanerne, baade almindelige Tog, Ekstratog og Rangertogene, som gaa frem og tilbage, og ved Siden deraf er der en meget stærk Trafik af Fodgængere og almindelige Vogne. Denne Mand maa lukke Bommene op og i flere hundrede Gange daglig, han maa anspænde sig til det yderste for at afværge, at der sker nogen Ulykke paa dette Sted, og det er et Vidunder, at der ikke er forefalden nogen Ulykke. Denne Mand staar her daglig og tilser